

Ο ΟΙΛΟΣ

THE

ΝΕΟΛΑΙΑΣ,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

Τεύχος . Αύγουστος 1860.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Στοχασμοί Αὐτοσχέδιοι Κοραΐ. (Συνέχεια).—Περὶ τοῦ πότε καὶ πᾶς εὐρέθη
ὁ φωσφόρος κατὰ Μαρτίνον.—Ἡ περὶ τὴν ἀντίληψιν πρόοδος τοῦ πρώτου
ἀνθρώπου.—Ὁ Στρατηγὸς Λαμοροσιέρος.—Οἱ αἰγμάλωτοι τῆς Χίου.—
Τοκετοί, ἀποβιώσεις καὶ γάμοι τῶν 1859.—Ἀστρονομικὴ Μνεία.—Συμ-
βάστα κατὰ τὸν Ἰούλ. Μῆνα.—Συνομιλίαι περὶ τῆς Μουσικῆς τῶν Ἑλλήν.

Ὁ Ἀναξάγγρας προσκληθεὶς ἢ ἀφιέρωσθ
ἄρα τινὰ εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἀπεκρί-
θη· τοῦτο ζητεῖτε εἰς ἐμὲ, ὅστις προτιμῶ
μικρὰν βάνίδα σοφίας ἢ πίθου πλούτου;

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Κωνσταντίνου Ῥωσσολίμου.

1860.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΟΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἈΘΕΟΥΡΟΥ

Ἡ παρ' ἡμῶν προαναγγελθεῖσα ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ τοῦ ΣΥΝ-
ΤΑΓΜΑΤΙΚΟῦ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ,
οἱ δὲ ἀγαπῶντες τὴν ἀπόκτησιν αὐτῆς, τὴν εὐρίσκωσιν εἰς τὸ
Ῥυπογραφεῖον «ὁ Ζάκυνθος.» Ἡμεῖς δὲ οὐδεμίαν σύστασιν περὶ
αὐτῆς κάμνομεν, καθότι αὐτὴ καθεαυτὴ συσταίνεται διὰ τὸ
εἰσέτι ἀνέκδοτον τοιοῦτου εἴδους πονήματος· πέσον δὲ ὄφελος
θέλει ἐξ αὐτῆς προκύψει καὶ εἰς τὴν παροῦσαν καὶ εἰς τὰς
μελλούσας γενεάς, ἕκαστος θέλει, τὸ ἐννοήσῃ ἅμα τὴν ἀνα-
γνώσῃ.

Εἰδόντες τὴν συλλογὴν τῶν νέων ἀσμάτων Ἡρωϊκῶν, Ἡ-
ρωικῶν, Λυρικῶν καὶ Διστίχων ὑπὸ Ε. Π. Χριστοδούλου, ἐ-
πωνομαζομένην Ο ΜΟΥΣΗΓΕΤΗΣ ΑΠΟΛΛΩΝ, τύποις Α. Σ.
Ἀγαπητοῦ, ἐν Πάτραις, περιπλέον καὶ τοὺς Διαλόγους Ἑλ-
νο-Ἰταλο-Γαλλο-Ἀγγλο-Τουρκικοῦς, συνταχθέντας καὶ ἐκδο-
θέντας δαπάνῃ τοῦ μνησθέντος Α. Σ. Ἀγαπητοῦ, δὲν δυνάμεθα
παρὰ νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Κ. Ἀγαπητός εἶναι τοσοῦτον ἐνεργη-
τικὸς, τοσοῦτον ζηλωτὴς εἰς τὴν πρόοδον, τοσοῦτον ἀκού-
ραστος καὶ τοσοῦτον πρόθυμος εἰς τὸ ν' ἀναπληρῇ πᾶν ὅ, τι
διακρίνει νὰ ἐκλείπῃ εἰς τὸ Ἔθνος μας, ὥστε εἶναι ἄξιος δια-
χρίσεως. Τὰ βιβλία ταῦτα τιμῶνται τὸ μὲν δραχμ. 1,50
τὸ δὲ λεπτ. 50.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

Τεύχος ε'. Ζάκυνθος 1860. Αὐγустος.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ
περὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης.

(Συνέχεια).

Εἰς τὸν Ὀμηρον (1), καυχᾶται ὁ Μηριόνης διὰ τὴν πολεμικὴν αὐ-
τοῦ ἀνδρίαν· πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποκρίνεται ὁ Ἰδομενεὺς,

οἶδ' ἀρετὴν οἷος ἔσσι· τί σε χρὴ ταῦτα ΛΕΓΕΣΘΑΙ;

Τὸ μέσον τοῦτο ῥῆμα, Λέγεσθαι, δὲν σημαίνει ἀπλῶς τὸ Λέγειν, ἀλ-
λὰ τὸ «Λέγειν περὶ σεαυτοῦ», καὶ μονολεξεῖ τὸ Καυχᾶσθαι. Τοῦτο,
κατὰ τοὺς Γραμματικούς εἶναι Ἀποθετικὸν ῥῆμα, ἤγουν Μέσον, τοῦ
ὁποῖου ὁ ἐνεργητικὸς τύπος (Καυχᾶω) δὲν σώζεται πλέον παρὰ εἰς
τὸ συγγενὲς αὐτοῦ, Αὐχέω. Ὁ αὐτὸς Ἰδομενεὺς, ὄχι ὀλιγώτερον καυ-
χητὴς, ἀφ' οὗ ἐπαίνεσε τὴν ἀνδρίαν τοῦ Μηριόνου, λέγει πρὸς αὐτὸν (2),

Ἄλλ' ἄγε, μῆκετι ταῦτα ΛΕΓΩΜΕΘΑ νηπίται ὡς
Ἐπαῖτες,

ὅπου πάλιν τὸ Λεγώμεθα, δὲν σημαίνει ἀπλῶς τὸ Λέγομεν, ἀλλὰ
τὸ «Λέγομεν περὶ ἐαυτῶν». Ὅταν ὁ Νεστωρ πρόβληε εἰς τοὺς στρα-
τηγούς τῶν Ἑλλήνων νὰ βάλωσι κλήρους, διὰ νὰ ἰδῶσι τίς ἀπ' αὐ-
τούς πρέπει νὰ πολεμήσῃ μετὰ τὸν Ἔκτορα, λέγει, «εἰ, ὅτινα πέσῃ
τὸ κλῆρος, ἐκείνος μέλλει νὰ ὀφείλησῃ τοὺς Ἕλληνας, καὶ νὰ ὀ-
φείλησῃ καὶ αὐτός»· ἐπειδὴ τοιοῦτοτρόπως ἐλάμβανε τέλος ὁ

(1) Ἰλιάδ. Ν, 921.

(2) Ἀστ. 202.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

βλαβερώτατος εις όλους πόλεμος. Είς ταύτην τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὴν περίοδον, τὸ, μὲν ὠφελήσῃ εἶναι ἐνεργητικόν, τὸ δὲ ὠφελῆθῃ εἶναι μέσον ῥῆμα, ἐπειδὴ σημαίνει ὄχι τὸ, ὠφελῆθῃ ἀπ' ἄλλου, ἀλλὰ τὸ, ὠφελήσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀπαρραλλάκτως διαφορὰν ἐφύλαξε καὶ ὁ Ὀμηρος (1),

Ὅστος γὰρ δὴ ὄνησσει εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
καὶ δ' αὐτὸς ἂν θυμὸν ὄνησεται.

Ὅστις ἠδύνατο καὶ ἀπλῶς νὰ εἴπῃ, ὄνησεται, χωρὶς τὸ, ἂν θυμὸν, ἂν ἐσύμφερρον εἰς τὸν σκοπὸν, ἢ εἰς τὸ μέτρον του.

Ὁ Δημοσθένης (εἰς τὸν Πρὸς Λεπτίνην λόγον) λέγει περί τινων πολιτῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ δῆμος ἐζήτει νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν χαρισθεῖσαν εἰς αὐτοὺς ἀτέλειαν (2), «Πολὺ γὰρ μάλλον ἤρμοττε, τὰ δωθέντα ἐῶντας, τῶν ἀτυχημάτων ἈΦΑΙΡΕΙΝ, ἢ, τούτων μενόντων, κτὰς δωρεὰς ἈΦΑΙΡΕΙΣΘΑΙ». Ἦθελε σφάλλει μεγάλως ὅστις νομίσῃ, ὅτι ὁ Δημοσθένης δὲν μετεχειρίσθη τὸ Ἀφαιρεῖσθαι, πλὴν διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀπὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς αὐτῆς διαθέσεως καὶ ὅμως τί ἄλλο δύναται νὰ νομίσῃ, ἢ νὰ νοήσῃ, ὅστις ἔμαθεν ἀπὸ τὰς Γραμματικῆς του ὅτι τὸ μέσον ῥῆμα σημαίνει ποτὲ πάθος, καὶ ποτὲ ἐνεργειαν, ἢ ἀνέγνωσεν εἰς τὸν Λάσκαριν (σελ. 159) ὅτι τὸ Ἀφαιρούμαι εἶναι Ἀποθετικόν, καὶ ὄχι Μέσον ῥῆμα. Ἀλλ' ὁ Δημοσθένης, ὅστις δὲν εἶχε χρεῖαν Γραμματικῆς διὰ νὰ λαλῇ καὶ νὰ γράφῃ τὴν γλῶσσάν του, μετεχειρίσθη εἰς τὸ πρῶτον κῶλον τὸ ἐνεργητικὸν ῥῆμα, διότι, ὅταν ἀφαιρῇ τις δυσυχίαν ἀπ' ἄλλου, ἐνεργεῖ εἰς ἐκεῖνον εἰς τὸ δεύτερον, τὸ μέσον, διότι ὅστις ἀφαιρεῖ δωρεὰν ἀπὸ ἄλλου, ἐνεργεῖ ὄχι μόνον εἰς ἐκεῖνον, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ εἰς ἑαυτὸν, ἐπειδὴ κερδαίνει αὐτὸς τὴν δωρεάν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος σερεῖται. Ἀναλύεται λοιπὸν τὸ Ἀφαιρεῖσθαι τὰς δωρεὰς» εἰς τὸ Ἀφαιρεῖν ἀπ' ἄλλου τὰς δωρεὰς ἐαυτοῦ», ἤγουν «ἵνα αὐτὸς ἔχη».

Καμμίαν φορὰν τὰ Μέσα παριστάνουσι ἐνεργειαν γινομένην, ὄχι ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, ἀλλὰ διὰ προσαγῆς ἢ παρακλήσεως αὐτοῦ, καὶ δι' ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν ἢ ὠφέλειαν. Παραδείγματος χάριν, λέγει ὁ Ἀνακρέων (Μελ. λ) περὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ ὁποῖα ζητεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὰ δεσμά,

Ζητεῖ λύτρα φέρουσα,
ΛΥΣΑΣΘΑΙ τὸν ἔρωτα.

(1) Ἰλιάδ. Η, 472.

(2) Τὴν κοινῶς λεγομένην Ἀσυνδοσίαν, καὶ ἐτι ῥοδαίσιον (ὡς τὴν γράφουσι τὰ Λεξικά), Ἀσινδοσίαν ὄθεν καὶ Ἀσινδοσίαν λέγεται ἀπὸ τῆς Ἀσινδοσίας, ἢ Ἀσινδοσίας, ἤγουν, ὅστις δὲν συνιδεῖ μίτη συνεισφέρει μὲ τῶν ἄλλων πόντους εἰς τὸν δημοσίον Σπασυρὸν τοὺς συνήθεις φόρους.

Κἂν ΑΥΣΗ δὲ τις αὐτὸν,
Ὅν ἐξεῖσαι, μενεῖ δέ.

Ἐνταῦθα φανερὰ τὸ Αὐση ἐνεργητικὸν ἀναφέρεται εἰς τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον ἐδέσμευσε τὸν ἔρωτα· τὸ Λύσασθαι, μέσον, εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ἢ ὁποῖα παρακάλεῖ, καὶ δίδει λύτρα εἰς τὸν δεσμεύσαντα, ἢ ὁπῶσδήποτε εἰς τὴν ἐξουσίαν του κρατοῦντα, διὰ νὰ λύσῃ τὸν υἱὸν τῆς (1). Εἰς ταύτην τὴν χρῆσιν τοῦ μέσου ἀνάγονται, τὸ Οἰκοδομοῦμαι, τὸ Δανεῖζομαι, τὸ Διδάσκομαι, καὶ ἄλλα πολλά. Οἰκοδομῶ οἰκίαν, λέγει ὁ οἰκοδόμος ὅταν κτιζῇ οἰκίαν, λαμβάνων παρ' ἄλλου τὸν μισθὸν τῆς ἐργασίας, Οἰκοδομοῦμαι οἰκίαν, ὅστις πληρῶνει τὸν οἰκοδόμῳ διὰ τὴν κτιζομένην οἰκίαν, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ κατοικήσῃ αὐτός. Δανεῖζομαι θέλει νὰ εἴπῃ, Ποιῶ τινα δανεῖζειν μοι, ἢ ὅποια μεσότις σώζεται καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Διδάσκομαι τὸν υἱόν, σημαίνει, Διδάσκω τὸν υἱόν δι' ἑτέρου, ἤγουν ἐπιμελοῦμαι νὰ διδαχθῇ ὁ υἱός μου ἀπὸ διδάσκαλον· Διδάσκομαι, χωρὶς πτώσιν, σημαίνει, Διδάσκω ἑμαυτὸν δι' ἑτέρου, ἤγουν ἐπιμελοῦμαι νὰ διδαχθῶ ἀπὸ διδάσκαλον· ἀλλὰ δύναται ὅμως νὰ σημαῖν καὶ ἀπλοῦστερον τὸ, Διδάσκω αὐτὸς ἑμαυτόν. Τόσον εἶναι πολυποικίλος εἰς τοὺς παλαιούς ἢ χρῆσις τῶν Μέσων ῥημάτων. Τοῦτο μὴ νοήσαντες ἀπὸ τοὺς σχολιαστὰς τινὲς ἐνόμισαν ὅτι ὁ Σοφοκλῆς εἰς τούτους τοὺς στίχους (Ἀντιγόν. 355),

Καὶ φθέγμα, καὶ ἡμερῶν
Φρόνημα (1), καὶ ἀστυνόμος
Ἀρχὰς ἐδιδάξατο.

μετεχειρίσθη τὸ ἐδιδάξατο ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξεν, ἐναντίον τῆς λογογραφικῆς χρήσεως καὶ συνηθείας· ἐπειτα τὸ ἐξηγοῦσι (καὶ τὸ ἐξηγοῦσιν ὀρθῶς) διὰ τοῦ Ἐφεῦρεν. Ἀλλ' ἤρκει νὰ παρατηρήσωσιν, ὅτι ὅσα τις ἐφευρίσκη, δὲν τὰ διδάσκειται ἀπ' ἄλλον, διὰ νὰ καταλάβωσιν ὅτι τὸ ἐδιδάξατο τοῦ Σοφοκλέους εἶναι ἀληθὲς μέσον ῥῆμα, ἤγουν σημαίνει τὸ Αὐτὸς ἑαυτὸν ἐδίδαξε, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἴπῃ Ἐφεῦρεν. Παρατρέχω πολλοτάτας ἄλλας παρατηρήσεις, περὶ τῶν μέσων ῥημάτων, ἀρκούμενος εἰς τὰ προστριωθέντα ὀλίγα παραδείγ-

(1) Λέγει ὁ Ὀμηρος (Ἰλιάδ. Α, 43) περὶ τοῦ ἱερέως Χρύσου, ὅτι ὑπῆγεν εἰς τοὺς Ἕλληνας «Αὐσόμενος θύγατρα» διὰ τὴν ἐλευθερώσῃ τὴν αἰχμάλωτον θύγατέρα του· καὶ ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων (Ἀγ. 29) τὸν ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτόν, «Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω». Ὁ Εὐστάθιος (σελ. 18) λέγει εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ «Λύσασθαι καὶ τὸ λύτρον κυρίως ἐπὶ ἐξουσίᾳ αἰχμάλωτου», ἀλλὰ τὸ λέγει εἰς τρόπον, ὅςτι νομίζει τὸ Αὐσόμενος, παθητικόν, καὶ σχεδὸν ἀδιάφορον τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ἢ τοῦ ἐνεργητικοῦ. Ὁχι μόνον δὲν εἶναι ἀδιάφορος, ἀλλ' ἤθελε σολοῦναι ὁ Ὀμηρος, ἂν ἔλεγε περὶ τοῦ Χρύσου, «Λύσαν θύγατρα» καὶ περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, «Τὴν ἐγὼ οὐ λύσωμαι».

(2) Εἰς ἑτέρ. διαφ. ἀντὶ τοῦ, Φρόνημα, ὡς καὶ τὸ ἀκολουθον, Ἀρχὰς, ἀντὶ τῶ, Ὀργὰς.

ματα, τὰ ὁποῖα εὐκόλως δὲν θέλει τις εὐρεῖ ἀλλαγῶ, ἐκεῖνα μάλιστα, εἰς ὅσα καὶ τὸ ἐνεργητικὸν καὶ τὸ μέσον εὐρισκόμενα εἰς τὴν αὐτὴν ῥῆσιν ἢ περίδον, ἐξηγοῦσι σαφέστερον τὴν φύσιν τοῦ Μέσου ῥήματος. Μεταβαίνω εἰς τὰς Ἀντωνυμίας.

Ἡ τεχνολογία τῆς Ἀντωνυμίας ὅτι ἔχει χρεῖαν διορθώσεως, φανερὸν ἔγινε καὶ ἀπὸ τὰ προειρημένα περὶ τοῦ ἀναφορικοῦ ὄς, τὸ ὁποῖον κακῶς ἀπεσπάρθη ἀπ' αὐτὰς, διὰ τὰ προσκολληθῆ εἰς τὸ Ἄρθρον. Ἀλλὰ δὲν ἐξετοπίσθη μόνον αὐτὸ ἀπὸ τὰς Ἀντωνυμίας. Ὅλα τὰ πειστικά, ἀναφορικά, καὶ ἄλλα τοιαῦτα μόρια, ὁποῖα εἶναι τὸ Τίς, Ποῖος, Πόσος, Πότερος, Τοῖος, Τόσος, Ἔτερος, Ἐκάτερος, Ἐκάσος, Ἄμφω, Οἷος, Ὅσος, Ὀπότερος, κ. τ. λ. τόσον εἶναι ἀλλότρια ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ ὀνόματος (τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ σημαίῃ παρὰ πρώτην ἢ δευτέραν οὐσίαν), ὥστε, ἐὰν ἀληθῶς δὲν ἦναι Ἀντωνυμίας, εὐλογώτερον ἦτον, ἢ νὰ προστεθῶσιν εἰς αὐτὰς ὡς παράρτημα, ἢ νὰ καταχωρισθῶσιν εἰς ἐξαιρετὸν ἑνατον μέρος λόγου, παρὰ νὰ συγχυθῶσιν ἀκρίτως μὲ τὰ ὀνόματα, μὲ τὰ ὁποῖα, καθὼς αἰ μετοχαί καὶ εἰ ἀντωνυμίας, ἄλλο κοινὸν δὲν ἔχουσι παρὰ τὴν κλίσιν. Τοιοῦτον ἀκόμη εἶναι τὸ, Ἄλλος, καὶ τοιαῦτα ἴσως εἶναι τὰ λεγόμενα Ἀριθμητικά ὀνόματα· ἀλλὰ περὶ τούτων εἶναι χρεῖα σκέψεως ὠριμώτερης.

Ἐφαλμένη εἶναι καὶ ἡ τεχνολογία τῆς Προθέσεως. Μετετόπισαν ἀπ' αὐτὴν εἰς τὸ Ἐπιρρήμα πολλὰς λέξεις, ἴσως διότι λαμβάνονται κάμμιναν φορὰν ἐπιρρηματικῶς, ἴσως δὲ καὶ διὰ τὴν ἀντίθεσιν αὐτῶν εἰς ἄλλας προθέσεις. Τοιαῦται εἶναι αἱ Ἄνευ, Πλὴν, Ἄτερ, Πάρεξ, Χωρὶς, Δίχα, κ. τ. λ. Ἐὰν ὁ ἐκτοπισμὸς ἔγινε διὰ τὴν πρώτην αἰτίαν, ἔπρεπε νὰ ἐκτοπισθῶσι καὶ ἄλλαι πολλαὶ προθέσεις. Ἀρκεῖ νὰ φέρω εἰς παράδειγμα τὴν Περὶ, τὴν ὁποῖαν ὁ Ὀμηρὸς μεταχειρίζεται πολλακίς ἀντὶ τοῦ Ἐπιρρήματος Πέριξ (Ἰλιάδ. Τ, 362),

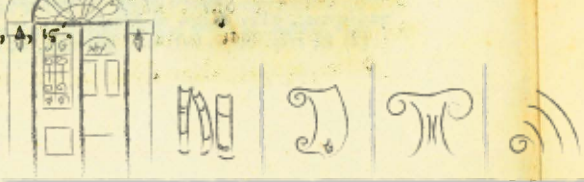
..... Γέλασε δὲ πᾶσα πέρι χθών

καθὼς ἐξ ἐναντίας ὁ Ἡρόδοτος (1) τὸ Πέριξ, ἀντὶ τῆς Περὶ· ἄλλοτε πάλιν ἀντὶ τοῦ Περισῶς (Ἰλιάδ. Ν, 727),

Οὔνεκα τοι πέρι δῶκε θεὸς πολέμητα ἔργα.

Ἐὰν τὰς ἐξετόπισαν, διότι πολλὰ ἀπ' αὐτὰς σημαίνουσι ἐννοίαν παντάπασι ἐναντίαν εἰς ἄλλας προθέσεις, καθὼς εἶναι τὸ νομιζόμενον ἐπιρρήμα Ἄνευ πρὸς τὴν Σύν, ἢ τὴν Μετὰ πρόθεσιν, διὰ τί δὲν κατεχώρισαν ὡσαύτως εἰς διάφορα μέρη τοῦ λόγου τὴν Εἰς καὶ τὴν Ἐξ, τὴν Ἀνά καὶ τὴν Κατὰ, τὴν Ἐπὶ καὶ τὴν Ἰπὸ, ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ σημαίνουσι τὸ ἐναντίον ἢ μίαν τῆς ἄλλης; Ὅτι ἡ ἀντίθεσις τῆς

(1) Ἰδ. σημ. Οὐαλακλήρου εἰς τὸν Ἡρόδοτον, 4, 15.

σημασίας δὲν ἀρκεῖ εἰς τὸν χωρισμὸν τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἱκανὸν εἶναι ἐν μόνον παράδειγμα νὰ τὸ δεῖξῃ. Λέγει ὁ Ἰσοκράτης (πρὸς Δημόνικ.) ἀρῶμη δὲ, ΜΕΤΑ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν ἌΝΕΥ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἐδίδαξε. Μεγάλως κρίσεως χρεῖαν δὲν ἔχει νὰ καταλάβῃ τις, ὅτι τὸ ν' ἀποσπάρθη, διὰ μόνην τὴν ἀντίθεσιν, τὸ Ἄνευ ἀπ' ἐκεῖνο τοῦ λόγου τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει τὸ Μετὰ, εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ ἔδωκε δὲν εἶναι ῥῆμα, διότι σημαίνει ὅλον τὸ ἐναντίον τοῦ ὠφέλησεν. (Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ Ο ΦΩΣΦΟΡΟΣ ΚΑΤΑ ΜΑΡΤΙΝΟΝ.

Ὁ φωσφόρος εὐρέθη τὸ 1630 ἀπὸ τὸν χυμικὸν Κουϊκελ οὕτως. Περιφνημὸς τις χυμικὸς, ἢ κατ' ἄλλους ἔμπορος, ὁ Βράνδ ἐξ Ἀμβούργου, ἐσκέφθη ὅτι τὸ μυστήριον τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου συνίσταται εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ οὐροῦ, ἠργάσθη οὖν εἰς τὴν ὕλην ταύτην ἐπὶ πολὺ ἄνευ ἐπιτυχίας, τέλος, ἡμέραν τινα, ἀφοῦ εἶχεν ἀποθλίψει δυνατὰ τὸ οὖρον, εὗρεν ἐν τῷ δοχείῳ φωτεινὴν τινα ὕλην ἣτις εἶναι ὁ φωσφόρος. Τὸν φωσφόρον τοῦτον ἔδειξε τῷ Κουϊκελ, χωρὶς νὰ τῷ εἴπῃ ἐκ τίνος ἐξήχθη. Ὁ Βράνδ μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν ἀπεβίωσεν, ὁ δὲ Κουϊκελ σφόδρα λυπηθεὶς διὰ τὴν ἀπώλειαν τόσον σπουδαίου μυστηρίου, ἐπεχειρήσθη μόνος νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ καὶ κατὰ συνείπειαν γνωρίζων ὅτι ὁ Βράνδ, ἐπὶ πολὺ ἠργάσθη εἰς τὸ οὖρον, συνέλαβε τὴν ιδέαν ὅτι ἐκ τούτου παρήχθη ὁ φωσφόρος, ὅθεν ἠργάσθη ἐπὶ τετραετίαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τέλους εὗρε τὸ ποθούμενον.

Τὴν σήμερον οἱ νεώτεροι κατασκευάζουσι τὸν φωσφόρον ἐκ τέφρας κεκαυμένων κοκκάλων καὶ αὕτη εἶναι ἡ καλλήτερα καὶ εὐκολωτέρα μέθοδος.

Ὁ φωσφόρος ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ νὰ καίῃ ὅταν ἐκτίθηται εἰς τὸν ἀέρα.

Τοῦ φωσφόρου εἶναι καὶ ἄλλα εἶδη, ὡς ἐκεῖνα τοῦ Χομβέργ, Βαλδουίνου, Βονοιένζου κτλ. Διὰ τούτων, δύναται τις νὰ κάμῃ διαφορὰς πᾶρας, αἵτινες ἐκπλήττουσι τοὺς ἀμαθεῖς καὶ δεισιδαίμονας ὡς π. χ. Γράφουσι διὰ ράβδου ἐκ φωσφόρου εἰς τὸ σκότος γράμματα ἢ σχήματα ἐν τῷ τοίχῳ ἢ ἀλλαγῶ, καὶ ταῦτα πάντα εἰσὶν φωτεινὰ ὡς τὸ πῦρ. Ἐτι κάμνουσι κηρία, τὰ ὁποῖα εἶναι κεκλεισμένα εἰς στενοὺς ὑελίνους σωλήνας βεβαμμένας δι' ὀλίγου φωσφόρου καὶ θείου ἐπὶ τῆς ὀπῆς, καὶ ὅταν ἀποσύρῃ τις τὰ κηρία ἐκτὸς τῶν σωλήνων ἀνάπτουσι μόνον τῶν κτλ.

Ὁ φωσφόρος εἶναι εἶδος μαύρης σκόνης καὶ εὐρέθη ὑπὸ τοῦ Χομ-
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

βέργ' ὁ πυροφόρος κατασκευάζεται ἐκ στυπτηρίας καὶ σακχάρους ἢ ἐκ στυπτηρίας καὶ σκόνου ἀνθράκων. Ὁ πυροφόρος ἐγγίζων τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ἀνάπτει μόνος του καὶ μάλιστα ὅταν ἦναι ὁ ἀὴρ Νότιος.

(Ἐκ τῶν παρέργων τοῦ ἐκ Τριπόλεως τῆς Πελοποννήσου Α. Κ. Παππαζαφειροπούλου Δικηγ.)

Ἡ περὶ τὴν ἀντίληψιν πρόβδος τοῦ πρώτου ἀνθρώπου.

Καλῶς ἐνθυμούμαι τὴν περιχαρῆ ἐκείνην στιγμήν ὅτε πρῶτον ἔλαβον γνῶσιν τῆς ὑπάρξεώς μου. Ἠγνόουν σχεδὸν τί ἦμιν, πῶς παρήχθη ἢ πόθεν ἦλθον. Ἠνέωξα τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅποια προσθήκη εἰς τὸν θουμασμόν μου! τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὁ γαλάζιος θόλος τοῦ οὐρανοῦ, ἡ χλωρότης τῆς γῆς, ὁ κρύσταλλος τῶν ὑδάτων, πάντα ταῦτα μὲ ἐπσχόλησαν αὐθιγαί, μὲ ἐνεψύχωσαν καὶ μὲ ἐπλήρωσαν ἀμυθῆτου ἀγαλλιάσεως. Ἐφαντάσθη κατὰ πρῶτον ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀντικείμενα ἦσαν ἐν ἐμοὶ καὶ ἀπῆρτιζον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἐστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ μυρίων διαφόρων ἀντικειμένων, ἀνεκάλυφα παραχρῆμα ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἀπολέσω καὶ κατ' ἀρέσκειαν νὰ ἐπαναφέρω αὐτὰ, καὶ ἐναβρυνόμην ἐν ὅλῃ ἀναπαύσει διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς νεοπαγοῦς ταύτης ἰσχύος. Προξάμην νὰ ἐνατενίζω ἄνευ συγκινήσεως καὶ ἡρέμα νὰ ἀκοιζώμαι, ὅτε λεπτός τις ζέφυρος, ἡ δρόσος τοῦ ὁποίου μὲ κατέβηκε, διέχυσε τὰ ἀρώματά του ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων τῆς ὀσφρήσεώς μου, ἐμποιήσας τὴν αὐτὴν ἡδονὴν ὡς ἐπλήρωσεν τὴν φιλαυτίαν μου. Τετραγαγμένος καὶ ὠθούμενος ἐκ τῶν ποικίλων τέρψεων τῆς νέας ὑπάρξεώς μου, ἠγέρθη παραυτίκα καὶ ἀνεκάλυφα τὸν ἑαυτόν μου ὡσανεὶ κινούμενον ἐξ ἀγνώστου καὶ μυστηριώδους τινὸς δυνάμεως. Μόλις μικρὸν ἐπὶ τὰ πρόσω ἐβάδισα τὸ καινοφανὲς τῆς ἐσέσεως μὲ κατέστησεν ἐκ νέου ἀκίνητον, ἐκانهλθεν ὁ θουμασμός μου, ὑπέθεσα ὅτι πᾶν τὸ περὶ ἐμὲ ἐκινήθη, ἀπέδωκα εἰς αὐτὸ τὴν κίνησιν ἣν ἐγὼ ἐπροξένησα διὰ τῆς ἀλλαγῆς τῆς ἐσέσεως, ἅπαντα δὲ ἡ κτίσις ἐφάνη ἐκ νέου εἰς ἀταξίαν.

Ἠγείρον τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἤγγισα τὸ ἐμὸν μέτωπον ἐφάμην τοῦ ὅλου σχηματός μου, ὑπέθεσα δὲ τότε ὅτι ἡ χεῖρ μου ἦτο τὸ κυριώτερον ὄργανον τῆς ὑπάρξεώς μου. Ἄπαντα αἱ πληροφορίαι αὐτῆς ἦσαν διακεκριμένα καὶ ἀκριβεῖς, τοσοῦτον δὲ καλῶς ἰδεάσθη περὶ τῶν αἰσθήσεων ὡς ἐδοκίμασα ὥστε ἐπσχολούμην ἐπιτί τινα χρόνον ἐπαναλαμβάνων τὰς τέρψεις τῆς. Ἐκάρου μέρους τοῦ σώματός μου, οὐ τινοῦ ἠπτόμην, ἐφάνητο ὅτι καὶ αὐτὸ ἀνῆπτότο τῆς

χειρὸς μου ἀνταποθίδον αἰσθησιν ἀντὶ αἰσθήσεως. Εὐθύς ἀνεκάλυφα ὅτι ἡ ιδιότης αὕτη ἐξετείνεται ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματός μου, καὶ τότε πρῶτον ἤρχισα νὰ διαβλέπω τὰ ὄρια τῆς ὑπάρξεώς μου ἣν ἐν ἀρχῇ ὑπέθεσα ἐπεκτεινομένην εἰς ἅπαντα τὰ ἀντικείμενα ἄπερ εἶδον. Ρίψας τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τοῦ σώματός μου καὶ κατιδὼν τὸ ἴδιον σχῆμά μου, ἐνόμισα αὐτὸ μείζον πάντων τῶν περικυκλούντων με ἀντικειμένων. Ἐνητένισα τὸ ὑποκείμενόν μου ἐν ἀγαλλιάσει, διηρένησα τὴν κατασκευὴν τῆς χειρὸς μου, ἀπάσα τὰς κινήσεις αὐτῆς, μοὶ ἐφάνη μεγάλη ἢ μικρὰ ἀναλόγως καθ' ὅσον ἐπλησίαζον ταύτην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἔφερον αὐτὴν πλησιέστερον, καὶ τότε ἀπέκρυψε σχεδὸν ἐκ τῆς βλίσψεώς μου πᾶν ἕτερον ἀντικείμενον· εὐθύς ἤρχισα νὰ ἀνευρίσκω ὅτι ἡ ὄρασίς μου μοὶ ἐδίδεν ἀβεβασίαν πληροφορίαν ἀπεφάσιστα δὲ πρὸς βοήθειαν νὰ βασισθῶ εἰς τὴν ἀφήν μου.

Ἡ πρόνοια αὕτη ἦτο τῆς ἐσχάτης ὑπηρεσίας· ἀνεώσω τὰς κινήσεις μου, ἐπροχώρησα μὲ τὸ πρόσωπον ἐσφραμμένον πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, ὅτε συνέθη νὰ προσκρούσω ἐλαφρῶς εἰς τινα φοινικίαν, τοῦτο δὲ ἀνεώσε τὸν θουμασμόν μου. Ἐθεσον τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοῦ ξένου τούτου σώματος, ἐφάνη ἔμπλεων νέων θουμάτων δὲν μοὶ ἀπέδιδεν ὅμως αἰσθησιν ἀντὶ αἰσθήσεως ὡς ἐγένετο εἰς τὰς προηγουμένας ἐπαφάς μου. Ἀνεκάλυφα ὅθεν ὅτι ἦτο ἐξωτερικόν τι, οὐδόλλως ἀπαρτίζον εἰς τὴν ἰδίαν μου ὑπαρξίν.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Buffon ὑπὸ Σπυρ. Δ. Μάρμαρη).

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΛΑΜΟΡΣΙΕΡΟΣ.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων ἀφίξεων εἰς Ρώμην τῶν ὑποτιθεμένων συμπαθούντων εἰς τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα, ἰδίως ἐκείνη ἡ τοῦ Στρατηγοῦ Λαμορσιέρου (εἰς τὸν ὁποῖον ἡ περίφημος πολιτικὴ μεταβολὴ ἢ συμβάσα εἰς τὴν νῦν Γαλλικὴν Αὐτοκρατορίαν ἐπήνεργεν ἐξορίαν) διήγειρε μεγίστην ἐκπληξίν εἰς ὅλους ἐκείνους οἵτινες ἀταράχως ἐθεώρησαν τὸ ζήτημα τῆς ἐξουσίας τοῦ Πάπα ἐπὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους. Ἐβρέθη κατ' ἀρχάς, ὅτι ὁ Στρατηγὸς ἀπεδέχθη τὴν διοίκησιν τῶν Παπικῶν στρατευμάτων, ἐπὶ σκοπῷ ἵνα συνδράμῃ πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τῆς Ρωμανίας τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Πίου Θ'. Ὁ σκοπὸς ὅμως κατὰ πάσαν περίπτωσιν εἶναι ἀμφίβηλος, καθότι ἐπεβεβαιώθη ἤδη, ὅτι ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἢ ἐπισπεύσασα πάντοτε παρά τῆ Αὐλῆς τῆς Ρώμης τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ συσταθῇ στρατὸς ἀρκούντων ἰσχυρῶν ὅπως διευκολύνη τὴν ἐκ τῆς ξένης βοηθείας ἀπαλλα-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ**

γὴν τῆς, συγκατένευσεν εἰς τὴν αἵτησιν τῆς Αἰτοῦ Ἀγιότητος, ἵνα χορηγήσῃ εἰς τὸν Στρατηγὸν Λαμορσιέρον τὴν ἐξουσιοδότησιν ὅπως ἀποδεχθῆ τὴν διοίκησιν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ Ποντιφικοῦ Κράτους. Κατὰ τὰς ἐκ Ρώμης πληροφορίας φαίνεται ὅτι ὁ Λαμορσιέρος ἔλαβε τὴν ἀπαιτούμενν συναίνεσιν τῶν Γαλλικῶν Ἀρχῶν ἵνα δεχθῆ τὴν προσφερθεῖσαν στρατηγίαν, καὶ διεδάλωσεν ἤδη ὅτι εἰς τὰ Παπικὰ Κράτη ἐνυπάρχουσιν ἀρκετὰ στοιχεῖα στρατιωτικῆς ἐσχῆος ἀνδρῶν, ὀχυρωμένων θήσεων καὶ πολεμοφοδίων, ὅπως ἐπιτρέψωσι τὴν ἀπόσυρσιν τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων ἐκ τῆς παρατεινομένης κατοχῆς των. Αἱ ἐπόμεναι βιογραφικαὶ λεπτομέρειαι τοῦ παρὰ τῷ Πάπᾳ Στρατάρχου εἰσὶν ἐνδιαφέρουσαι.

Ὁ Στρατηγὸς Λαμορσιέρος γεννηθεὶς ἐν Nantes κατὰ τὰς 5 Φεβρουαρίου 1806, ἐξεπαιδεύθη εἰς τὸ πολυτεχνικὸν σχολεῖον, μετὰ δύο δὲ ἔτη μεταβὰς εἰς Metz εἰς τὰς στρατιωτικὰς σπουδὰς, εἰσῆχθη εἰς τὰ σωματεῖα τῶν Μηχανικῶν, ἀναδειχθεὶς ὑπολοχαγὸς κατὰ τὸ ἔτος 1830. Μετὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ἀλγερίας ἀνηγορεύθη ἀρχηγὸς τοῦ ἀρτισυσταθέντος τάγματος τῶν Ζουάβων, ἐκλήθη δὲ διὰ τὴν Ἀφρικανικὴν κατάκτησιν ἕνεκα τῆς ταχίας αὐτοῦ προόδου. Διαρκούντος τοῦ Ἀφρικανικοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔλαβε μέρος εἰς δεκαοκτὼ ἐκστρατείας, ὡς ἐκ τῆς ἐπιδεξίου δὲ στρατηγείας αὐτοῦ ἀποπεράτωσε τὴν σύλλησιν τοῦ Ἀβδελ-Καδὲρ κατὰ τὸ 1847, ὅτε, τὸ στρατιωτικὸν αὐτοῦ στάδιον ὑπετέθη ὅτι ἀπέλγξε, καὶ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς ἀπενεμήθη αὐτῷ.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1848 ὁ Λαμορσιέρος ἀπεσάλη εἰς τὴν Βουλὴν τῶν ὁμοτίμων (Chamber of Deputies) ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Saint Calais εἰς τὸ τμήμα τῆς Sarthe. ἔλαβε τὴν ἔδραν τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἦτο ὁ εἰκαζόμενος ὑπουργὸς τοῦ πολέμου εἰς τὰς συμβάσεις ματαίως προταθείσας ὑπὸ τοῦ Thiers Molé καὶ Barrot κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς καταστροφῆς τοῦ Λουὶ-Φιλίππου. Κατὰ τὴν 24 Φεβρουαρίου ἐπαρρησιάσθη εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἐπαναστάσεως ἐν στολῇ Συνταγματάρχου τῆς Ἐθνοφυλακῆς, καὶ διεκλήρυξε τὴν ἀποκήρυξιν τοῦ Βασιλέως καὶ, τὴν Βασιλείαν τῆς Δουκίσσης τοῦ Ὁρλεαν, ἀλλ' ὁ ἵππος του ἐφονεύθη, αὐτὸς ἐπληρώθη, καὶ μόνον ἐσώθη διὰ τῆς ἐπεμβάσεως μερικῶν χειρωνακτῶν προφυλαξάντων αὐτὸν ἐκ τῆς παραφορᾶς τῶν συνεταίρων των. Οὗτος ἀπεποιήθη τὴν θέσιν ὑπουργοῦ τοῦ πολέμου ἢ πάντα ἄλλον στρατιωτικὸν προσδιορισμὸν ὑπὸ τὴν προσωρινὴν Κυβέρνησιν. Διαρκουσῶν τῶν φρικτῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰουνίου προσέφερε τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Στρατηγοῦ Καβενιάκ, ἐμάχησεν ἐναντίον τῶν ἐπαναστατῶν, καὶ τὴν 28 τοῦ

ἰδίου μηνὸς ἐδέχθη τὸ Χαρτοφυλάκειον τοῦ πολεμικοῦ Τμήματος, εἰς 8 διετηρήθη ἐπὶ 23 μηνῶν. Πιστὸς εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τύχην τοῦ Στρατηγοῦ Καβενιάκ, ὁ Λαμορσιέρος συνεκεντρώθη, ἕνεκα τῆς ἐπιδοκιμασίας αὐτοῦ καὶ τῶν πράξεών του, εἰς τὸ ἐσωικέσασθαι κόμμα τῆς Δημοκρατικῆς πατρίας. Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Λουὶ-Ναπολέοντος εἰς τὴν Ἀρχὴν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ὁ Στρατηγὸς διόλου σχεδὸν ἀνέστη εἰς τὴν νέαν ἐξουσίαν, ἀπεδοκίμασεν ὁμῶς τὰ διαδραματιζόμενα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν Ἰταλίᾳ. Κατὰ τὴν ἐπομένην ἐκλογὴν ἀνεκλήθη οὗτος ἀντιπρόσωπος τοῦ Λαοῦ ὑπὸ τῶν Τμημάτων τῆς Sarthe καὶ τῆς Seine, ἐδέχθη τὴν ἐκλογὴν τῆς τελευταίας, καὶ ἀπεκατέστη εἰς ἐκ τῶν φιλελευθέρων ὑπερασπιστῶν τοῦ Δημοκρατικοῦ Συντάγματος. Κατὰ τὸν Ἰούλιον 1849, ὅτε τὰ Ρωσικὰ ὅπλα ἐπέμβησαν εἰς Οὐγγαρίαν, ἀπεσάλη μετ' ἑκτακτον ἀποστολὴν εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Πετροπόλεως, ὅπου ἔφθασε μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Οὐγγρων, ὑπεδέχθη ὅμως εὐνοϊκῶς παρὰ τοῦ Εἰσάρχου. Ἐν τούτοις, μ' ὅλως ἤκουσε τὴν ἐκ τῆς ὑπουργίας ἀποβολὴν τοῦ Odillon Barrot, ἠτήσατο τὴν ἀνάκλησίν του. Ἐκτοτε ὁ Λαμορσιέρος μετῆρχετο τὴν ἐπιρροὴν του εἰς τὴν Βουλὴν, τῆς ὁποίας πλειστάκις ἀνηγορεύθη Ἀντιπρόεδρος, ὅπως προσπαθῆσῃ ἢ ἀντενεργῆσῃ κατὰ τῆς πολιτικῆς καὶ κατασφύρη τὰ σχέδια τοῦ Λουὶ-Ναπολέοντος. Κατὰ τὴν 19 Ἰουλίου 1854 ἐψήφισε κατὰ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος, τὴν δὲ 17 Νοεμβρίου, ὑπὲρ τοῦ σχεδίου ὅπως ὑποβλήθῃ ἡ στρατιωτικὴ δύναμις τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Βουλὴν. Οὗτος, ὡς πλείστοι τῶν ἀναγκαστῶν μας θέλουσιν ἐνθυμηθῆ, κατεκράτηθη τὴν πρωίαν τῆς 2 Δεκεμβρίου κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ περιωνύμου πολιτικοῦ τολμήματος. (coup d'état). Καθεῖρχθη ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῷ Φρουρίῳ τοῦ Ham, ὠδηγήθη δὲ ἀκολούθως εἰς Κωλονίαν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀστυνομίας. Ὀλίγους μῆνας μετέπειτα ὁ Στρατηγὸς ἠρόνηθη νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον ἐπὶ τοῦ νέου Συντάγματος, δημοσιευθέντος ὑπὸ τοῦ τότε Προέδρου, ἕκτοτε δὲ διέτριβεν ὡς ἐξέριστος ἐν Γερμανίᾳ, Βελγίῳ καὶ Ἀγγλίᾳ, ἕως εἰς τὰ τέλη τοῦ 1857, ὅτε ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ αἰφνηδίου θανάτου ἐνὸς τῶν τέκνων του, ὅπερ εἶχε διαμείνει ἐν Γαλλίᾳ μετὰ τῆς Κυρίας Λαμορσιέρ, ὁ Αὐτοκράτωρ παραυτίκα ἐπέτρεψε εἰς τὸν Στρατηγὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἐγκατέλειψεν κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὑπαινιχθεῖσαν ἀμφίβολον ἀποστολὴν.

(Ἐκ τῆς ἔφημ. τοῦ Λονδίνου The Illustrated London News τῶν 5 Μαΐου 1860
ὑπὸ Κλαδιανοῦ Παύλου τοῦ Ἱερ. Διονυσίου).

90
ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΗΣ ΧΙΟΥ.

(Εκ τῆς περιηγήσεως τοῦ Κόμητος Μαρκέλλου).

Τὴν τετάρτην τοῦ Μαρτίου περὶ τὴν χαραγὴν τῆς αὐγῆς ἀπεχαι-
ρετήσαμεν τὸν ἀρχαῖον Σελικτάρ τοῦ Χουρσίτ πασσάν, καὶ ἀφήσαν-
τες τὸν Θαλιμάχ μετὰ πέντε ὥρων ὁδοπορίαν πρὸς τὸν θρασκιάν,
ἀφίχθημεν εἰς τὴν κώμην Ἠνέχ, περιέχουσαν ἑκατὸν οἰκογενεῖας τουρ-
κικῆς. Ἐδέχθημεν εἰς τοῦτον τὸν τόπον μετὰ τὸν φιλικώτερον καὶ προ-
θυμότερον τρόπον, ὑπὸ νεανίου εἰκοσιεπταετοῦς ὅστις ἦτον ὁ κυβερ-
νήτης. Οὗτος ὁ νέος ἀγῆς διήλθε τὸ ἐσπέρας μετ' ἡμῶν, εἰς τὸν οἶ-
κον ὃν μᾶς ἐπροσδιώρισεν ἵνα κατοικήσωμεν, καὶ προσειλύσατο ἡ-
μᾶς ζωηρῶς διηγούμενος τὴν ἱστορίαν, ἣν ἐνταῦθα πιστῶς περιγράφει.

Ἐγὼ ἐγεννήθην ἐν Χίῳ, οὗτος εἶπαν, ἦτις ποτὲ ὑπῆρξε μία τῶν
πλουσιωτέρων καὶ ἀθροτέρων νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους. Ὁ πατήρ
μου ὀνομαζόμενος Πατράκης ὑπῆρξεν εἰς τῶν κυριωτέρων μεγαλοκτη-
μόνων τῆς Χίου ἡ μήτηρ μου, τῆς ὁποίας ἡ ὠραία καὶ γλυκεῖα εἰ-
κὼν μοὶ ἀπέμεινεν ἰσχυρῶς ἐντυπωμένη ἐν τῇ καρδίᾳ, ὀνομάζετο Ἐ-
λένη. Εἶχον ἀδελφὴν τινα κληθεῖσαν Ἀνδρονίκην· καὶ γὰρ, βαπτιζόμενος
Χριστιανός, ὀνομάσθην Γεώργιος.

Εἰς ἀπόστημα ἐννεα μιλίων πρὸς Βορρᾶν τῆς πρωτευούσης τῆς
Χίου, οὐχὶ μακρὰν ἐνὸς τόπου ὑψηλοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα
περιλαμβάνει τὴν ἀχανὴν ἑκτασιν τῆς θαλάσσης, ὑπάρχει σπήλαιόν τι
ὅπου θεωρεῖται βωμός τις καὶ γεγλυμμένοι βαθμίδες ἐπὶ λίθου τοῦτο
τὸ σπήλαιον ὀνομάζεται τὸ Σχολεῖον τοῦ Ὀμήρου. Ὁ πάππος μου
ἔλεγεν, ὅτι καθημερινῶς, εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους συνηθροίζοντο εἰς
τοῦτα τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ ἐξερωνοῦντο τὰ ἔπη τοῦ ποιητοῦ Ὀμήρου·
ἡ Χίος ἐκαυχᾶτο ὅτι ἐγέννησε τοῦτον τὸν μέγαν ἄνδρα, καὶ μετὰ
τὸν θάνατόν του ἀπέδωκεν αὐτῷ θείας τιμᾶς· ὁ βωμός τοῦ σπηλαίου,
ἐπρόσθετεν ὁ πάππος μου, ὑψώθη ἐπὶ τιμῇ του.

Ἀπέναντι τοῦ σχολείου τοῦ Ὀμήρου ἦσαν χαρμόσυνα περιβόλια
πορτοκαλέων καὶ λεμονίων, ἀπειροὶ ἐλαιῶνες, πολυάριθμοι ἀμπέλοι
παραφυτευμένοι μετὰ συκῆας καὶ μετὰ ἄλλων ἐξόχων καρπῶν δένδρων,
θάση συκμιμένων καὶ πρὸ πάντων σχοίνων, εἶδος θάμων ἐκ τῶν ὁ-
ποίων ἐξήγετο εἶδος εὐωδιαστικοῦ κομμίου ὃ εὐωδίαζε τὸ σῶμα τῶν
γυναικῶν. Ὁ οἶκος τοῦ πατρός μου ἐτοποθετεῖτο εἰς ἕνα τοῦτων τῶν
γοητευτικῶν περιβολίων· ἐκεῖ διήγομεν εὐτυχῆν ζωὴν· ἐντεῦθεν πᾶσαν
Κυριακὴν, γυναῖκες καὶ κοράσια ἠγόρευον ἵνα χορεύωσι τὸν ῥωμαϊκὸν
χαριέντα χορὸν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ λέγουσι ὅτι ἀναβιδάζεται ἕως
εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῆς Ἑλλάδος. Χαρίεν τι πλοῦσιον ζωγα-

ρισμένον ἐχρησίμευεν ἵνα μᾶς φέρῃ εἰς διασκέδασιν τὸ ἐσπέρας εἰς
τὸν λιμένα, ὅτε ἡ θάλασσα ἐγαληνίαζε, καὶ οἱ ἀστέρες ἔλαμπον ἐν
τῷ οὐρανῷ.

Αὕτη ἡ γλυκεῖα ὑπαρξίς, οἶμοι ὁ ἀθλιος! παρευθὺς ἐσκοτίσθη καὶ
ἐξηφανίσθη. Κατὰ τὰ 1822, τρομερὰν ἐποχὴν τῆς σφαγῆς τῶν συμ-
πατριωτῶν μας, ὁ πατήρ μου, ἡ μήτηρ μου καὶ ὁ πάππος μου ὑ-
πῆρξεν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σφαγέντων ὑπὸ τῆς σπάθης τῶν Ὀθω-
μανῶν· ὁ οἶκός μας ἐλεηλατήθη καὶ κατεκαύθη, καὶ εἰ συγγενεῖς ἡ-
μῶν ἐξηφανίσθησαν μεταξύ τῶν ἐρειπίων καὶ τῶν φλογῶν ἄτινα διέ-
φθειρον τὴν πατρίδα μου. Τότε ἐγὼ μόλις ἠριθμοῦν 14 ἐτῶν ἡλι-
κίαν, καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἦτον δωδεκαετής· δι' ὃ ἕνεκα τῆς παιδικῆς
μας ἡλικίας, τὸ ξίφος τῶν καταδυναστευόντων μᾶς ἐφείσθη, καὶ ἀπ-
εκατασχέθημεν ἀμφοτέροι ἀιχμάλωτοι ἐνὸς ναύτου τούρκου, ὅστις μᾶς
ὠδήγησεν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἐπώλησεν ἡμᾶς εἰς ἕνα μωαμεθανὸν
πραγματευτὴν τοῦ ταμβάκου.

Δι' ἕνα μῆνα ἔμεινα μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον·
ἠδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν ἀλλήλους, νὰ ὀμιλῶμεν καθημερινῶς, καὶ τοῦ-
το ἦτον δι' ἡμᾶς μεγίστη παρηγορία· ἀλλὰ μίαν τῶν ἡμερῶν ἡ Ἀν-
δρονίκη μου ἠρπάσθη, καὶ μοὶ ἀφῆρθη αὕτη ἡ τόσον ἀγαπητὴ σύν-
τροφος τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, καὶ ἐπώληθη ἀγνωστῶς εἰς τίνα μου-
σουλμάνον. Ἠσθάνθη τότε νὰ ἐπιβαρύνῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ὄλον
τὸ βάρος τῆς ἀτυχίας. Ἡ ἀδελφὴ μου ἦτον ἡ μόνη ὑπαρξίς ἣτις μοὶ
ἀπέμεινεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ἡ μόνη οὐσία ἣν ἐγὼ δύναμαι εἶτι
νὰ ἀγαπᾶ· συνομιλῶν μετ' αὐτῆς, κάποτε ἐλπισμόνουν ὅτι ἀπώλεσα
τὴν πατρίδα μου, τὴν ἐλευθερίαν, τὸν πατέρα, τὴν μητέρα· τόσον ὁ
πόθος μοὶ δι' ἐκείνην τὴν ἀδελφὴν ἦτον μέγας καὶ βαθύς!—Ἄχ πό-
σον ἐθρήνησα τὴν ἀθλίαν μου Ἀνδρονίκην! Μετ' αὐτῆς ἐγενεῖν ἀφαν-
τος ἡ τελευταία μου εὐτυχία, ἡ τελευταία χαρὰ, ἡ ἐσχάτη ἐλπίς
μου! Ἠγνόουν τὴν εἰμαρμένην της· εἶχα χάσει τὸ ἔγνος της ἐπὶ τῆς
γῆς, καὶ ἡ ζωὴ ἀπεκατέστη δι' ἐμὲ τρομερὰ ἐρημία· ὅμως ἐδεήθην
τοῦ Θεοῦ ἵνα μοὶ ἀνοίξῃ τάφον, ἐάν ἐγὼ δὲν ἐμελλε νὰ εὐρῶ ἐδῶ
κάτω τὴν ἀγαπητὴν καὶ ποθητὴν μου ἀδελφὴν.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τοῦτον τὸν φρικτὸν χωρισμόν, ὁ ἔμπορος τοῦ
ταμβάκου, ὅστις ὀνομάζετο Σελίμ, μετ' ἐπώλησεν εἰς τὸν Κάρα Ὁσ-
μάνουγλον, πασσάν τῆς Μαγνησίας.

Τότε ἤρχισεν εἰς ἐμὲ ζωὴ πλήρης πικριῶν καὶ τρομερῶν βασά-
νων· ἐβλεπον ὅτι εἴμουν ἀιχμάλωτος ἐνὸς τούρκου, ἐνὸς ἐχθροῦ τοῦ
ἔθνους μου· ἐγὼ οὐδὲν τοῦ Πατράκη καὶ τῆς Ἑλένης, ἐγὼ ὁ ποτὲ τό-
σο ἠγαπῶμεν ἑαυτὸν, ὁ τόσο ἐλεύθερος ἐν Χίῳ ἐκτὸς τοῦ κόλπου τῆς εἰ-

καγενείας μου, ήτις με έγείμιζε χαιδευμάτων! Πόσον ύπηρεξαν σκληρά τὰ πλάτη μου επί δύο έτών δουλείαν, τήν όποίαν ύπέφερον εις τὸ παλάτιον τοῦ Κάρου Όσμάνου ἐν Μαγνησίᾳ! Καὶ ὁμως ἐζηρτάτο ἐξ ἐμοῦ νὰ τελειώσω τήν δουλείαν μου ἀνούμενος τήν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ παραλαβάνων ἐκείνων τοῦ Μωάμεθ· οἱ ἄθρωποι τοῦ κυρίου μου, καὶ τέλος πάντων αὐτός, ὁ ἴδιος μὲ σινεδούλευον συνεχῶς νὰ μεταβάλλω τήν πίστιν μου καὶ νὰ γείνω τούρκος, ἀλλ' ἀντίστη εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτῶν προσπαθείας μίαν νύκτι ἐνυπνιαζόμενος, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἀκούω τήν φωνήν τῆς μητρός μου, ήτις με ὠρκίζεν ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ νὰ μὴν ἐγκαταλείψω τήν χριστιανικὴν πίστιν, τήν πίστιν τῶν πατέρων μου. Οὕτω τὸ πείσμα μου, τοῦ νὰ μείνω χριστιανός μοι ἐπέφερε νέας ὕψεις καὶ ἐκείνη ἡ θρησκευτικὴ πίστις τῆς ὁποίας εὐφρανέτο ἡ συνείδησίς μου, με ἐβάρυνεν εἰς τήν τελευταίαν κλάσιν τῶν αἰχμαλώτων.

Μίαν τῶν ἡμερῶν διηρχόμενος ἀπὸ Μαγνησίας ὁ Ἀχμέτ Νουρῆς Σελικτάρ ὃν εἶδατε εἰς τὸν Ὀσμιάχ, ὁ Κάρου Όσμάνουγλος τοῦ ὁποίου ἐγὼ ἤμουν αἰχμάλωτος, με ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν ὡς τοῦ ἐδίδεν ἔππον εἴτε πολυτίμον τουφέκιον! Τρυφερά τις συμπάθεια ἐγένετο παραχρῆμα μεταξὺ τοῦ Ἀχμέτ Νουρῆ καὶ ἐμοῦ· οὗτος μὲ ἐδίδαξε νὰ ἀναγινώσκω καὶ νὰ γράφω τήν τουρκικὴν διάλεκτον τέλος πάντων ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπακατέστην φίλος αὐτοῦ, σαράφης (ταμίως) καὶ κεχαγιάς (γραμματεὺς). Ὁ Ἀχμέτ Νουρῆς μοι ὠμίλει κάποτε περὶ τῆς ὠραιότητος τῆς θρησκείας του, μὲ ἔκαμνε νὰ ἀναγινώσκω τὸ Κοράνιον καὶ μὲ παρεκίνει νὰ ἀποστηθίζω στίχους τούτου τοῦ βιβλίου. Ἐν τέλει, ὁ Ἀχμέτ μὲ ἔκαμνε νὰ ἐνοήσω ὅλην τήν εὐτυχίαν ἣν οὗτος ἤθελε δοκιμάσει, ἐάν ὡς ἐνωθέντες ἦδη διὰ φιλίας, ἠδυνάμεθα νὰ εἰσέλθῃ ἐτι καὶ δι' αἰσθημάτων θρησκευτικῶν.

(Ἀκολουθεῖ).

Τοκετοὶ, ἀποβιώσεις καὶ γάμοι τῶν 1859.

Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν νυμφευθέντων ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸ 1859 συνεποσοῦτο εἰς 335,800, οἱ τοκετοὶ τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἰς 689,558 καὶ αἱ ἀποβιώσεις εἰς 441,239, ὥστε οἱ τοκετοὶ ὑπερέβησαν τὰς ἀποβιώσεις κατὰ 248,309, ἐκ τῶν τοκετῶν, 352,616 ἦσαν ἄρρενες, καὶ 336,942 θήλεα. Ἐκ τῶν ἀποβιώσεων, 223,789 ἦσαν ἄρρενες, καὶ 217,450 θήλεα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν νυμφευθέντων ἐν Λονδίῳ ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου συνεποσοῦτο εἰς 54,540, οἱ τοκετοὶ εἰς 92,971, καὶ αἱ ἀποβιώ-

σεις εἰς 61,950, ὥστε οἱ τοκετοὶ ὑπερβαίνουν τὰς ἀποβιώσεις κατὰ 31,021. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Λονδίνου ἐν ἔτει 1851 ὑπελογίζετο εἰς 2,362,236. (Illustrated London News 5 Μαΐου 1860).

Εἶναι πολλοὶ οἱ ἀμφιβάλλοντες, περὶ τοῦ ἀν ἡ Σελήνη περικυκλοῦται ἀπὸ ἀτμοσφαῖραν, εἶναι ἕτεροι ἀνούμενοι ὀλοσχερῶς τήν τοιαύτην ἀτμοσφαῖραν, (ἴδε κοσμολογίαν Εὐγενίου καὶ ἀστρονομίαν Κεῖλλου) ἅπαντες ὅμως οὗτοι λαμβάνονται.

Ἡ Σελήνη ὁρωμένη δι' ἀκριβοῦς Τηλεσκοπίου, φαίνεται οὐχὶ μόνον ὡς καὶ ὁράται μὲ γυμνὸν ὀφθαλμὸν, σφαιρικῆ, ὅταν εἶναι πλήρης, ἀλλὰ καὶ ὅταν τοιαύτη δὲν ἦναι, ἀνακαλύπτονται εἰς αὐτὴν ποικιλίαι διάφοραι αἰτίνες εἰσὶ ὄρη, πεδιάδες, θάλασσαί.

Οἱ βουλόμενοι νὰ γνωρίσωσι ταῦτα πάντα, παραπέμπονται εἰς τὴν ἀστροβουλολογίαν τοῦ Δερχάμ καὶ εἰς τὴν ἀστρονομικὴν συγγραφὴν τοῦ Κεῖλλου.

Τινὲς παρετήρησαν καὶ εὗρον ὅτι τὰ ὄρη τῆς Σελήνης εἶναι πεντάκις ὑψηλότερα τῶν μεγαλτέρων τῆς γῆς ὄρων. Ἡ ἀπόστασις τῆς Σελήνης ἐκ τῆς γῆς εἶναι 51,000 μιλίων.

Ἡ σφαῖρα τῆς γῆς θεωρεῖται κατὰ τὴν περιφέρειαν αὐτῆς 5400 μίλια γεωγραφικὰ, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς 1720.

Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς εἶναι, 9,288,000 τετραγωνικὰ μίλια, ὁ σωματικὸς αὐτῆς ὄγκος ὑπὲρ τὰ, 2,622,560,000 κυβικὰ μίλια.

Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς διακρίεται οὕτως:

Ἐν Εὐρώπῃ	τετραγωνικὰ μίλια	171,834.
Ἐν Ἀσίᾳ	»	641,093.
Ἐν Ἀφρικῇ	»	531,638.
Ἐν Ἀμερικῇ	»	572,110.
Ἐν Νέᾳ Ὀλλανδίᾳ	»	143,000.
Ἐν νήσοις	»	100,000.

τὸ ὅλον 2,159,675.

Ἡ λοιπὴ ἐπιφάνεια τῆς γῆς καλύπτεται ἐκ τῶν ὑδάτων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι τὰ δύο ὡς ἐγγιστα τρίτα αὐτῆς. Α. Παππαζαφερόπουλος.

ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΗΝΑ.

Εἰς τοὺς 1139 τὸν Ιούλιον Μῆνα.—Ὁ Ἰνοσέντιος Πάπας ἐξομείωσε τὸ βασιλεῖον τῶν δύο Σικελιῶν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Εἰς τοὺς 1583 τὸν Ἰούλιον Μῆνα.—Ἐφάνη ἡ πρώτη Ἐφημερίς τῆς Ἀγγλίας, ἐπονομαζομένη ὁ Ἀγγλικὸς Ἐργῆς.

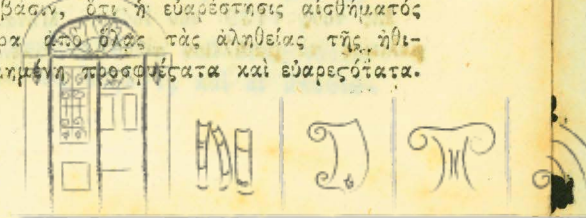
Εἰς τοὺς 1647 τὸν Ἰούλιον Μῆνα.—Ὁ θάνατος τοῦ Μαζανιέλλου (Θωμᾶ Ανιέλλου). Αὐτὸς ὁ ταπεινὸς, πολῶν ἰχθύας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἀμάλφην, ἔκαμε νὰ ἀναστήθῃ ὁ ὄχλος τῆς Νεαπόλεως εἰς τὰς 7 Ἰουλίου 1647, ἵνα ἀντιστῆ εἰς τοὺς νέους δασμοὺς καὶ φόρους. Ἐπὶ κεφαλῆς 100,000 στασιαστῶν, ἐσύστησε διὰ 8 ἡμέρας μίαν δικτατορίαν. Τέλος πάντων ἐσχεδίασε μίαν συμβιβαστικὴν συμφωνίαν μετὰ τὸν ἀντιβασιλεῖα τῆς Νεαπόλεως, τὸν Λεόνην τοῦ Ἄρκου, ἀλλ' ἐπειτα ματαιοφρονῶν διὰ τὴν ἀξίαν, αὐθιχῶς ἐδόθη εἰς καθὲ εἶδος ἀνοησίας. Ἐφονεύθη ἀνδρείως ἀπὸ πλῆθος ὀπλοφόρων, καὶ ἡ κεφαλὴ του, κοφθεῖσα, ἐβρίθθη εἰς χεῖμαρρον.

(Ἐκ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα Περιηγήσεως τοῦ νέου Ἀναχάρσιδος
Τόμ. Γ', Κεφ. ΚΖ').

Συνομιλία περὶ τῆς Μουσικῆς τῶν Ἑλλήνων.

§ α'. Ἰππῆγα μίαν ἡμέραν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Φιλότιμον εἰς τι οἰκίδιον, ὅπου εἶχεν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τοῦ γηλοῦ Κυνοσάργους, τρία στάδια μακρὰν ἀπὸ τὴν πύλην Μελιτιδαί. Ἡ τοποθεσία του ἦτον εὐάρεστος. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἡ θεία ἐπανεπαύετο εἰς φυσικὰς ζωγραφίας, πλουσίας, καὶ πολυειδέει. Ἀπ' οὗ περιέτρεχε τὰ διάφορα μέρη τῆς πόλεως, καὶ τῶν πέριξ, ἐβυθίζετο ἐκεῖθεν ἕως εἰς τὰ ὄρη τὰ τῆς Σαλαμίνος, τῆς Κορίνθου, καὶ προσέτι τῆς Ἀρκαδίας. Εἰσήλθομεν εἰς κηπίδιον, ὅπου ὁ Φιλότιμος ὁ ἴδιος ἐκαλλιέργει, καὶ ἀπελάμβανεν ἐξ αὐτοῦ ὀπώρας, καὶ ὕσπρια πλουσιοπάροχα. Δάσος μικρὸν πλατάνων, κατὰ τὴν μέσσην τοῦ ὀπίου, ἦτον θυσιαστήριον, εἰς τὰς Μούσας ἀφωσιωμένον, καθίστα ὄλων τῶν μερῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα. Πάντοτε, εἶπεν ἀναστενάζων ὁ Φιλότιμος, μετ' ὀδύνην ψυχῆς ἀποσπῶμαι ἀπ' αὐτὴν τὴν μοναδικὴν μου κατοικίαν. Πρέπει νὰ φροντίζω διὰ τὴν ἀνατροφήν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀπολλοδώρου, καθὼς τῷ ὑπεσχέθην, ἀλλ' εἶναι ἡ τελευταία θυσία τῆς ἐλευθερίας μου. Καὶ ἐπειδὴ ἔμεινα ἐχθάρως εἰς αὐτὴν τὴν αἰλίαν, οἱ Ἀθηναῖοι, εἶπε πάλιν, δὲν ἔχουσι πλέον ἀνάγκην ἀπὸ διδασκαλίας εἶναι ἐρασιμώτατοι. Αἶ! Τί νὰ εἰπῆ καί τις εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι καθ' ἑκάστην συστήνουσιν, ὡς βίας, ὅτι ἡ εὐαρέστησις αἰσθηματὸς κινῶν ἡδονικὸν εἶναι προτιμότερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἀληθείας τῆς ἠθικῆς; Ἡ εἰκία μοὶ ἐφάνη κεκοσμημένα προσφέρετα καὶ εὐαρεστώτατα.

Ἐύρωμεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, λύρας, αὐλοὺς, καὶ ὄργανα διαφόρων εἰδῶν, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔπαυσάν τινα ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι εἰς χοῆσιν. Θέσεις πολλαὶ ἦσαν γεμάται ἀπὸ βιβλία, εἰς τὴν μουσικὴν ἀναφερόμενα. Παρεκάλεσα τὸν Φιλότιμον, νὰ μοὶ δείξῃ ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅσα ἦσαν ἱκανὰ νὰ με διδάξωσι τῆς μουσικῆς τὰ θεμέλια. Ἀπὸ τοιαῦτα δὲν ὑπάρχει κανὲν, μοὶ ἀπεκρίθη. Ἐχομεν ὀλίγα τινὰ ποιήματα, τὰ ὅποια πολλὰ ἐπιπολαίως γράφουσι περὶ τοῦ ἐναρμονίου εἶδους, καὶ μέγαν ἀριθμὸν, περὶ τῆς προτιμῆσεως, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ δόσωμεν, κατὰ τὴν ἀνατροφήν, εἰς τινὰ εἶδη τῆς μουσικῆς. Κάνεις συγγραφεὺς μέχρι τοῦδε δὲν ἐπεχειρήσθη, νὰ ἐξημεύσῃ μεθοδικῶς ὅλα τὰ μέρη αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης. Τότε τῷ ἐφανέρωσα, πόσην ἐνθερμον ἐπιθυμίαν εἶχον, νὰ λάβω καὶ ἰδέαν παραμικρὰν, ὅθεν συγκατένευσεν εἰς τὰς ἀκαταπαύστους δεήσεις μου.

ΣΥΝΟΜΙΑΙΑ Α'.

Περὶ τοῦ τεχνικοῦ τῆς Μουσικῆς μέρους.

§ β'. Ἦμπορεῖς νὰ κρίνης, μοὶ εἶπε, περὶ τῆς ἡμετέρας πρὸς τὴν μουσικὴν ἐφέσεως, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν δεδομένων εἰς αὐτὴν τὴν λέξιν σημασιῶν. Τὴν προσαρμόζομεν ἀδιαφόρως εἰς τὴν μελωδίαν, μέτρον, ποιῆσιν, ὄρχησιν, σχήματα, ἔνωσιν ὄλων τῶν ἐπιστημῶν, γινώσκον σχεδὸν ὄλων τῶν τεχνῶν, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἐτι ἱκανόν· ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ εὐρωμεν δεσμοὺς μεταξὺ ὄλων τῶν πραγμάτων, ἡ ὅποια, ἀπὸ δύο αἰῶνας, εἰσήλθεν εἰς ἡμᾶς, καὶ μᾶς βιάζει νὰ ζητῶμεν πανταχοῦ προσεγγίσεις, κήλησε νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τοὺς νόμους τῆς ἁρμονίας τὰς κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων, καὶ τὰς τῆς ἡμετέρας ψυχῆς. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰς τὰς ξένας ὕλας. Ὁ λόγος ἐνταῦθα εἶναι μόνον περὶ τῆς κυρίως μουσικῆς. Θέλω προσπαθῆσαι νὰ σ' ἐξηγήσω αὐτῆς τὰ στοιχεῖα, ἂν μοὶ ὑπόσχεσαι, ὅτι εἴσεις ὑποφέρει μετ' ὑπομονὴν τὰς ἐπὶ λεπτοῦ ἀηδεῖς ἐρεῖνας, εἰς τὰς ὁποίας μέλλω νὰ ἔμβω. Τῷ ὑπεσχέθην, καὶ ἠκολούθησεν οὕτως. Εἰς τὴν μουσικὴν διακρίνονται ἤχοι, διαστήματα, συμφωνίαι, γένη, τρόποι, ρυθμοί, ἀλλαγὴ, καὶ μελωδία. Ἀφίνω τὰ δύο τελευταῖα ἄρρα, ὡς ἀφορῶντα μόνον πρὸς τὴν σύνθεσιν, πραγματευόμενος περὶ τῶν λοιπῶν συντόμως. Οἱ ἀκούμενοι παρ' ἡμῶν ἤχοι ἐν τῷ οὐρανοῦ, καὶ ψάλλειν, ἂν καλὰ καὶ σχηματίζονται ἀπὸ τὰ αὐτὰ ὄργανα, δὲν προξενουσὶν ὅμως τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Αὐτὴ ἡ διαφορὰ δύναται τάχα νὰ προσέλθῃ ἐκ τούτου, ὡς τὸ νομίζουσι τινες, ὅτι εἰς τὸ ἄσμα ἡ φωνὴ προηγείται δι' αἰσθητοτέρων δικστημάτων, στέκεται περισσό-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ
Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

τερον χρόνον ἐπὶ μιᾷ συλλαβῆς, περιεκρατημένη συνεχέστερον ἀπὸ τὰς διωρισμένας παύσεις; Κάθε διάστημα, ὅπου ἡ φωνὴ διέσχεται, δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς ἀπειρίαν μερῶν, ἀλλὰ τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς, ἂν καλὰ καὶ δεκτικὴν μεγάλου ἀριθμοῦ αἰσθημάτων, δὲν εἶναι ὅμως τόσον λεπτόν, καθὼς τὸ τοῦ λόγου, καὶ δύναται μόνον νὰ βεβαιώσῃ ποσότητάς τινος διαστημάτων. Πῶς νὰ τὰς προσδιορίσωμεν; Οἱ Πυθαγορικοὶ μετεχειρίσθησαν τὸν λογισμόν, καὶ οἱ μουσικοὶ, τὴν κρίσιν τῆς ἀκοῆς.

§ γ'. Τότε ὁ Φιλότιμος ἔλαβε μονόχορδον, ἢ κανόνα ἐπὶ τοῦ ὀπίου ἦτον τεντωμένη χορδῆ, δεδεμένη ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα εἰς δύο ἑρεοῦς κόλλοπας, ἐβάλομεν μαγάδιον, κινούμενον ὑπὸ τὴν χορδὴν, καὶ κρατοῦντές το εἰς τὰς κεχαραγμένας ἐπὶ τοῦ κανόνος διαιρέσεις, εὐκόλα παρατηρήσαμεν, ὅτι τὰ διαφορὰ μέρη τῆς χορδῆς ἀπέδιδον ἦχους ὀξυτέρους ἀπὸ τὴν ὀλόκληρον, ὅτι τὸ ἥμισυ αὐτῆς τῆς χορδῆς ἔδιδε τὴν διαπασῶν, ἢ τὴν ὀγδόον, τὰ τρία τῆς τέταρτα ἦχου τὴν τετράφωνον, καὶ τὰ δύο τῆς τρίτα, τὴν πεντάφωνον. Βλέπεις, εἶπεν ὁ Φιλότιμος, ὅτι ὁ ἦχος τῆς ὀλοκλήρου χορδῆς, μὲ τὸν ἦχον τῶν μερῶν τῆς, εἶναι εἰς τοιαύτην ἀναλογίαν, εἰς τὴν ὅποιαν εἶναι καὶ τὸ μήκος τῆς μὲ τὸ μήκος τῶν ἰδίων τούτων μερῶν, καὶ τοιουτοτρόπως, ἡ ὀγδόη εἶναι εἰς σχέσιν τοῦ, 2. πρὸς 1. ἢ τοῦ, 4. πρὸς 1/2. Ἡ τετράφωνος μὲ τὴν τοῦ, 4 πρὸς 3. καὶ ἡ πεντάφωνος μὲ τὴν τοῦ, 3. πρὸς 2. Αἱ ἀπλοῦστεραι διαιρέσεις τοῦ μονόχορδου ἔδωκαν εἰς ἡμᾶς τὰ τερπνότερα εἰς τὴν ἀκοὴν διαστήματα. Ὑποθέτων, ὅτι ἡ ὀλόκληρος χορδὴ ἦχει, Μι. Θέλω τὰς ἐξηγήσει μὲ τοῦτον τὸν τρόπον. Μι λα τετράφωνον Μι Σι, πεντάφωνον. Μι Μι, ὀκτάφωνον. Διὰ νὰ ἔχη κανεὶς τὸ διπλοῦν ὀκτάφωνον, εἶναι ἰκανόν, νὰ διαιρέσῃ διὰ, 2. τὴν ἀριθμητικὴν τῆς ὀγδόης παράστασιν, ἧτις εἶναι 1/2, καὶ θέλει λάβῃ 1/4. Μ' ἔδειξε μετὰ ταῦτα πραγματικῶς, ὅτι τὸ τέταρτον τῆς ὀλοκλήρου χορδῆς ἦχει τὴν διπλὴν ὀγδόον. Ἀφ' οὗ μ' ἔδειξε τὸν τρόπον νὰ ἐξαγω τὴν τετράφωνον ἀπὸ τὴν τετράφωνον, καὶ τὴν πεντάφωνον ἀπὸ τὴν πεντάφωνον, τὸν ἠρώτησα, πῶς διορίζει τὴν δύναμιν τοῦ τόνου; Λαμβάνω τὴν διαφορὰν, μοὶ εἶπε, τοῦ πενταφώνου πρὸς τὸ τετράφωνον, τοῦ Σι, πρὸς τὸ Λα. Ἄρα ἡ τετράφωνος δηλ. τὸ κλάσμα 3/4 εἶναι πρὸς τὴν πεντάφωνον, δηλ. τὸ κλάσμα 2/3 ὡς 9, πρὸς 8. Τελευταίον, εἶπεν ὁ Φιλότιμος, κατεπεῖσθησαν διὰ τινος ἀκολουθίας πράξεων, ὅτι τὸ ἡμιτόνιον, τὸ διάστημα, Π. χ. τοῦ Μι, ὡς πρὸς τὸ φα, εἶναι εἰς τὴν ἀναλογίαν τοῦ, 256, πρὸς 243. (Ἀκολουθεῖ).

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ Τ' ΑΚΟΛΟΥΘΑ ΒΙΒΛΙΑ.

1. Ἀλφαβητάριον μικρὸν	Πέν. 1.
2. " " μέγα	" 2.
3. Ἀλφαβητάριον Ἰταλικὸν μικρὸν	" 1.
4. Νέον Ἀγγλικὸν Ἀλφαβητάριον. Μέρους Α'. ἔκδοσις δευτέρα	" 3.
5. Συλλογὴ τῶν γνωστ. Ποιημ. τοῦ Μεγ. Ποιητ. Ἰππ. Διον. Κ. Σολωμοῦ	» 15.
6. Τὸ Καύχημα τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων Ποιημάτων ἀνεκδότων	» 2.
7. Ποιημάτων ἐπονομαζόμεν. οἱ Τεχνίται εἰς νέον τινὰ Τεχνίτην ὑπὸ Ε. Μ.	» 9.
8. Ἡ Εὐμορφὴ Βοσκοπούλα Ποίημα Νικολάου Δραμιτικοῦ τοῦ Κρητός	» 3.
9. L' Angelo della Misericordia del Professore L. I. Marzocchi	» 26.
10. Μῦθοι τοῦ Αἰσώπου Ἰταλικοὶ Μέρους Α' καὶ Β'. ἕκαστον	» 2.
11. Ἀναγνώσματα	» 3.
12. Ἑρμηνεῖα περὶ τῆς ὑγεινῆς τοῦ βρέφους	» »
13. Προφυλακτικὰ κατὰ τῶν πυρκαϊῶν μέσα	» »
14. Πίναξ ἐξ οὗ εὐρίσκει ἕκαστος ἀκριβῶς τὴν σχέσιν τῆς Ἰονίου Δίτρας μετὰ τῆς Ὀκάδος καὶ Δραμιῶν	» 2.
15. Σύνοψις Ἰερῶν	» 12.
16. Ἱστορικὸν Διήγημα ἐπονομαζόμε. Γενοσέφα ἢ ἡ Ἀρετὴ θριαμβεύουσα	» 15.
17. Προσκυνητὰς τῆς Ἀγ. Πόλ. Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ Χρυσάνθου ἐκ Προύσης	» 18.
18. Ἀκολουθ. καὶ Βίος Τιμοθέου καὶ Μιχάρας ὑπὸ Γεωργ. Ἰωαννοῦλη Ἰερ.	» 9.
19. Κατήχησις τῆς Ὀρθοδ. Χριστιαν. Πίστ. τοῦ Ἱεροδιδασκ. Κ. Τυπάλδου	» 4.
20. Φρασολογικοὶ Διάλογοι εἰς 5 Γλώσσας Ἑλλ. Ἰταλ. Γαλλ. Ἀγγλ. καὶ Γερμανικὴν. Μέρους Α' καὶ Β'. ἕκαστον	» 4.
21. Οὐρανίου Κρίσις ἔκδοσις δευτέρα	» 20.
22. Μικρὴ Οἰκονομία γιὰ τὰ Γράμματα καὶ Ὄρθογραφία τῆς Ῥωμητικῆς Γλώσσας τοῦ Γιατροῦ Γιανη Βηλαρα ἔκδοσις δευτέρα	» 9.
23. Κατήχησις τοῦ Συνταγματικοῦ Πολιτεύματος	» 12.
24. Στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσῆς Μέρους Α'. ἔκδοσις δευτέρα	» 4.
25. Ὁ Μάγειρος ἢ ὁ φίλος τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας	Δραχμ. 1.
26. Ἡ πληγωμένη καρδιά, δημοτικὴ ποίησις ὑπὸ Παναγιώτου Σ. Συνοδίου	» 1 1/2.
27. Στοιχεῖα Θεωρητικῆς καὶ Πρακτικῆς Ἀριθμητικῆς ὑπὸ Α. Φατσέα εἰς τρία μέρη διηρημένα	» 5.
28. Ἀφροδίτη τῶν Ἑρώτων ἢ ὁ Ἰός τοῦ Τιτιανοῦ Μοιτιστήριμα ὑπὸ Ἀλφρέδου Δεμουστέτου μεταφρασθὲν ὑπὸ Α. Κ.	» 1 1/2.
29. Ἀνθὼ ἢ ἡ Φωνὴ τῶν Ἀνθῶν ὑπὸ Ν. Μ. Σ.	» »
30. Ἐγχειρίδιον Φυσικῆς ὑπὸ Ι. Π. Πύρα διδάκτορος τῆς Ἰατρικῆς, Χειρουργικῆς καὶ Μαιευτικῆς, Νομοιατροῦ Ἀρχαβίας, Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Τριπόλει Β. Γυμνασίου κ. τ. λ. ἔκδοσις δευτέρα	» 2 1/2.

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 ΑΙ. Ε. 3. 41. 06. 0013

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ.

Όροι της Συνδρομής.

Όστις δεχθή το πρώτον Τεύχος θεωρείται ως έτησιος Συνδρομητής.
Αι Συνδρομαί γίνονται εις το Τυπογραφείον Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Η Συνδρομή είναι προπληρωτέα.

Η Τιμή της Συνδρομής, διά μέν την Ζάκυνθον Πένας 30, διά δε τας
Άλλας Νήσους Πένας 36, διά δε την Αυτόνομον Ελλάδα δραχ. 4 1/2.

Ό θελων να αναδεχθή την έπιστάσιαν της συνδρομής και εισπράξεως τόπου
τινός, θέλει έχει συμμέρον δέκα τοις εκατόν.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ θέλει αναγγέλλει εις το έξωφύλλον του της
νεοφανή Συγγραμμάτα, ών αντίτυπον ήθελε σταλή προς το Τυπογραφείον
Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ αναλλάσσεται με πών Περιοδικόν Σύγ-
γραμμα και πώσαν Εφημερίδα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ